

Modern Israël

Hebreeuwse universiteit te Jeruzalem

De verstrooiing en de vervolging van de joden, die, zoals reeds gezegd, ongeveer 20 eeuwen duurden, leken op het einde van de 18e eeuw een lichtpunt tegemoet te gaan: de Franse Revolutie proclameerde immers de Rechten van de Mens en dit gold natuurlijk ook voor de Israëlieten, die over de ganse wereld verspreid leefden. Toch scheen de hoop van dit volk om spoedig naar het Beloofde Land te kunnen terugkeren, voorbarig: over de ganse wereld woei een sterke wind van godsdienstig anti-judaïsme, die nog scherper werd in het politiek antisemitisme. Vele Israëlieten trachtten hun herkomst te vergeten; anderen echter bleven hopen op een terugkeer naar hun land. Zo ontstond het Zionisme (Zion is het symbool voor Jeruzalem). Het Zionisme is de joodse nationale beweging, die tot doel had een eigen joodse staat in Palestina te stichten. Toen na Wereldoorlog I Palestina een Brits mandaatge-

bied werd, dachten de Zionisten hun doel bereikt te hebben. De onbeslistheid van Groot-Brittannië en de tegenkanting van de Arabische wereld beletten echter de spoedige realisatie van de Israëli-sche droom. Toch groeide de inwijking in Palestina geleidelijk aan: in 1882 bevonden er zich 24 000 joden in het Land der Voorvaders; in 1890: 47 000; in 1914: 85 000; in 1927: 150 000; in 1931: 174 500. Toen kwam Hitler aan het bewind. Hierdoor werd de terugkeer naar Palestina sterk opgedreven: in 1933 bevonden er zich 355 000 joden; in 1939 was dit aantal tot 445 000 gestegen! Tijdens Wereldoorlog II werd de inwijking door de Britse administratie beperkt en bemoeilijkt. Zulks belette echter niet, dat ruim 100 000 Israëlieten clandestien Palestina bereikten. Wereldoorlog II kostte het leven aan ongeveer 6 miljoen joden, maar op de vooravond van de onafhankelijkheid

telde Palestina 630 000 inwoners. Eindelijk werd Israël dan op 15 mei 1948 tot soevereine joodse staat geproclameerd. De voorlopige regering stond onder leiding van David Ben-Goerion die nadien minister-president werd. Ben-Goerion deed in 1948 een beroep op alle joden in de wereld, om mee te werken aan de opbouw van de nieuwe staat. Vele landen erkenden onmiddellijk de jonge staat, die reeds in 1949 tot de Verenigde Naties werd toegelaten. Doch de Arabische staten, die de nieuwe natie niet gunstig gezind waren, lokten onmiddellijk vijandelijkheden uit. Troepen in Syrië, Libanon, Jordanië, Egypte en Irak gerecruteerd, mede geholpen door de autochtone Arabieren in Palestina zelf, vielen Israël aan. Waar iedereen zich aan een spoedige ineenstorting van de jonge staat verwachtte, gebeurde het mirakel: het joodse volk hield stand! De wil en de noodzaak om

te leven, brachten het tot de uiteindelijke overwinning. Ongeveer 600 000 Arabieren verlieten het land, maar dachten weldra terug te keren... Dit werd echter een bittere ontgoocheling. Het succes van deze onderneming lokte een massale inwijking uit: in december 1949 betrad de miljoenste burger de grond van Israël! In 1962 telde het land reeds 2 178 000 inwoners. Van bij de oprichting zag de nieuwe regering zich ten gevolge van de immigratie voor ernstige economische problemen gesteld. Daarbij kwam, dat het land gedurende eeuwen verwaarloosd was geworden. Van het legendarische rijke bijbelland bleef niet veel meer over dan moerassen en onvruchtbaar gebied. Israël was een braakland geworden; zijn natuurlijke vruchtbaarheid was verdwenen, de heuvels waren kaal, de valleien moerassig, de vlakten zandachtige woestijnen. Daar vele volkeren die langs de oevers van de Middellandse Zee woonden, hoofdzakelijk op landbouw waren aan-

gewezen omdat de zee niet gunstig was voor de visvangst, zag men zich nu voor ernstige moeilijkheden geplaatst. Daarbij komt het subtropische klimaat, dat soms verwoestende regens brengt, maar meestal dreigt met verzengende droogte. Voeg daarbij de sterk afwisselende landschappen met overheersing van de gebergten en dan begrijp je, dat hier alles afhangt van de manier, waarop men aan landbouw doet en van de enorme inspanningen, die men zich wil getroosten. De Zionisten wisten, dat de Israëlische staat slechts zou blijven bestaan, indien een intensieve landbouw de basis van de nationale economie zou worden. Aangezien het grootste aantal joodse immigranten uit de Oosteuropese landen afkomstig was (net zoals Ben-Goerion zelf), werd de nieuwe landbouwstaat op socialistische leest uitgebouwd. Toch was het een democratisch economisch stelsel, uit reactie tegen het antisemitisme, dat vooral uitging van landen waar de democratie

De hoop eens in het Land van Belofte te kunnen terugkeren, is voor de joden pas in 1948 een werkelijkheid geworden. Het Zionisme triomfeerde, al le vervolgingen (pogroms) en vijandigheid van de naburige Arabische wereld ten spijt. De zeer snelle ontwikkeling van de joodse staat Israël is niet alleen door hun volharding te verklaren, maar vooral door de collectieve organisatie van de landbouw.

niet bestond. Deze ideologie legde aan het volk de "godsdienst" van het werk op; in dit kader werd de terugkeer naar het land de "gouden regel" van het joodse volk. De heropstanding en de wonderlijke ontwikkeling van deze natie is slechts te begrijpen in functie van de collectieve of coöperatieve organisatie van de landbouwgemeenschap : in de *kibboets* en in de *mosjav* ligt de kern van Israëls grootheid.

